Той втратив глузд, який річ заведе,
Що може він любить годину;
Й не те, що швидко так любов пройде,
А що й за менш іще хтось гине.
Й тоді повірить хто мені,
Що рік горю вже в цім вогні?
За натяк вже б насмішку заслужив,
Що в спалахах найбільших день прожив.

Коли в любові пастку потрапляє,
Ах, яким дурником є серце!
Воно саме себе ж і спопеляє
З шаленством пристрастей у герці.
Любові їжі не хватає
Й нас не жує вона – ковтає;
Вогнем пекельним палить всіх підряд
І, мов шрапнель, вбиває цілий ряд.

Коли й мене любові шал знайшов,
То теж у цім переконався:
В її покої з серцем я ввійшов,
Але без нього вже вертався.
Якщо так бути вже хотіло
З твоїм – хай би й тебе навчило
Мене жаліть. Любов же, як на зло,
Взяла його й розбила, наче скло.

Не може пустки бути все ж – коли
Судити по тупому в грудях щемі:
Його це, звісно, порухи були,
Хоч то й осколки вже окремі.
Й, неначе скло розбите сотні
Облич відобража, – сьогодні

І образ твій скалки так серця множать,
Але любити ще раз вже не зможуть.